

не дісталася пінка ворожа сила! Великі задачі, які ждуть наших будущих послів у всіх напрямках народного праці, вимагають, слого, щоб неодмінно вийти послами кандидатів „Національної Ради Русіїн і Буковини“. Піти народних послів а Буковині—це концепція підмоги нашим народним послам з Галичини і тому тепер, коли перший раз допущено весь народ до рівного голосування, мусить стати підмога тим певніше прийти до галицьких наших послів від буковинських братів.

Газета констатує, що до цього часу передвиборчий рух ішов гарно:

по нинішній день єще щира і гаряча праця. Всі народні кандидати наші стоять певно і добре! Се говоримо ради і отверто.

Кінчиться стати певною надією, що день 14 мая (день виборів) повітять всім буковинським українцям, як день триумфу і великої победи.

* * * З Петербурга надходять самі пропагандисти чутки що-до Думи і скоро, здається, громадянство перестане вірити всіким взагалі „певним звісткам“ і по-голосом „з компетентних джерел“. Але, що всім притметам, ставоши Думи змінилось за останні часи, принаймні—на деякий час. Проте чорне гайворонія не перестає крикати над долею молодого російського парламенту,—для „Кіевлянини“, принаймні, річ певна, що Думу рожевуть і він уже балака про третю Думу і домагається, щоб виборчий закон було змінено. Стати писана в досить коректному тоні, такому незвичному для „Кіевлянини“.

Не торкаючись питання, на яких власне основах має бути вироблено новий виборчий закон, бо деякі вважають метою нашої за-мітки, не можемо не зазначити, що цим за-коно, з огляду на хліборобський характер країни і наявності тому, що ми бачимо зараз, треба дати рішучу перевагу ріжим категоріям земельних власників над представниками так званих ліберальних професій. Перш усього треба висловити, чи є взагалі переваги для того, щоб перемінити існуючу виборчий закон.

І кіевлянинський законник силкується довести на підставі ріжких параграфів і артикулів, що змінити виборчий закон можна і не питаючись самої Думи; се-тільки, мовляв, фатальна помилка думати, ніби зміна виборчого закону без згоди Думи:

наїменших приємств державного перевороту нема в зміні виборчого закону і ці зміни, коли б виникло питання про те, щоб скликати третю Думу має бути призначена не тільки виборчим законом, і не питаючись самої Думи; се-тільки, мовляв, фатальна помилка думати, ніби зміна виборчого закону без згоди Думи:

І так, легка річ: роспустити Думу, змінити виборчий закон так, щоб могли пройти в нову Думу тільки аграрії та „хазяйственні музички“—під крильцем усіх іллюзорів, і тоді скликати третю, уже покірливу, богохвалну Думу. Даї, Боже, нашому теліті вовка пімати!

* * * Близькі місяці май, в повіті пахне святкованим весняного свята пролетарії усього світу—1 мая, і наша адміністрація готується достойно його зустріні: всі газети облетіла звітка, що звелено арештувати всіх видатних проводників професійних робочих спілок, у Москві градоначальник закликав до себе членів кількох професійних організацій і загрожував їм карою, коли скликати та звітуватимуть 1 мая страйком. Опівночі вчутка, що сенат захочується „роз'яснюти“ правила 4 марта про твориства і спілки; все це примушує „Товарища“ призначити, що проти робочих організацій почалось систематичне гонення:

Така ріжнородна діяльність—згадаємо що закриття професійних організацій—показує певну систему. Облога аде з усіх боків: всіма шляхами і способами професійний рух, що ледве

встиг іще легалізуватися, заганяють назад, перепиняють його в самій основі.

Ми вже казали про те, наскільки беззабудними являються всі ті заходи, котрі уживано проти робочих організацій радиці. Навряд чи піша доля судилася і новим заходам.

Така вже доля всіх взагалі заходів нашої адміністрації сплинила природний хід життя. Не існує для неї історичний досвід, нічому не навчила Післявіті ті події, що відбулися саме на наших очах і так яскраво довели правду старої присказки: „жени природу в двері, вона увійде через вікно“. І не тим пікчемним способом погрох і самих кар спінити можуті робочий рух в тій його формі, в яку вилились професійні спілки.

Державна Дума.

Засідання 16 квітня.

Сьогоднішнє засідання Д. Думи було присвячене міркуванням над доказами військового міністра Редігера про установлення числа новобраців для укомплектування армії в цьому році. Через завулу Редігера, що діло це не може розглядатися прилюдно через причину державного порядку, засідання, на підставі 44 ст. статуту Д. Думи, об'являється закритим.

Кою входа в думський будинок висить про це оповідь.

Засідання починається в 11 годині ранку. Справу поясняє сам Редігер.

З ораторією говорили Кузьмін—Кара-ваєв, Маклаков і Гессен.

В другій годині було об'явлено перерву на годину. Записали 54 оратори. З передніх постанов фракції відомо, що ліві не хотять стверджувати законопроекта.

На фракційних нарадах постановлено мотивувати одразу тим, що армію правителству користується для того, щоб душити свободу і для поліцейських обов'язків. Кадети постановили підтримувати законопроект через те, що неможна лишити граници без оборони і що одразу можливим є з точки погляду права.

Промова Зурабова (с.-д.) викликала спрощений галас. Головів зробив на десять мінут перерву, який затягнувся через параду інформаційного бюро, де обмірювалася пропозиція вчити проти Зурабова 38 статтю. Бюро висловилось проти цього. Тоді Головін сам ухвалив зробити Зурабову увагу од імені Думи.

Шеретелі (с.-д.) сказав промову, після якої покинув залу. За ним вийшли всі ліві. Всі зосталися кадети і праці.

Через те, що не було законного числа депутатів, засідання в 10 м. девятої години вечора одкладено на завтра.

Польське коло, щоб не вмішуватися в інцидент, увесь час перебувало в кула-зарах.

В бюджетній комісії, під час інцидента в Думі, було засідання.

Чиновники головного управління землевживання і хліборобства пояснили справу. Несподівано, коли було закрито засідання, їх покликали до телефона з міністерства, і вони, після розмови, повідомили про запрошення вчити проти Зурабова 38 статтю. Бюро висловилось

проти цього. Тоді Головін сам ухвалив зробити Зурабову увагу од імені Думи.

Українська труда громада.

Цими днями кіївська „Просвіта“ звернулась до української трудової громади

землю обробляєм, і у нас земля хліб родить“.

Бач, поміщик сам ходить за плугом, сам молотить, а мужик сидить та млин-ції. Іст.

Про ці землі, що належать народові, нам кажуть: „купуйте їх“. Хіба ми приїхали чужоможні з Англії, Франції чи що?—Мі тутешній народ—з якої речі ми повинні купувати свої землі? Ми їх уже десять раз одробили кровлю, потом і сірими.

Нам кажуть далі, що крестянин „некультурний“, що він не може нічого робити, що йому й не треба нічого, та що він не знає.

Тут говорилось про чужі землі,—про те що ми трохи знаєм. А чом тут не згадали, що в тих землях не пропадають люди з голоду, як у нас? Чом не згадували, що нашим сахаром в Англії го-рудують свині і барши, а бідний мужик не спроможеть й на криху сахару? Пани прозивають мужиків „грублянами“ через те, що вже їм тепер не можна чоловіка промініть на собаку, не можна віддати старого сімейного чоловіка в москалі, як колись було. Через те пани нас і лякують. Нехай вони стануть усі поруч з народом—то їм буде лучше. Я буде дані свободи, що обіцяв магістри 17 жовтня.—то всі буде лучше.

А як не будуть,—то не буде мира, не буде спокою—через добродій бюрократів.

Промова посла Семенова.

(З подільської губ.).

Панове посли! В нашій подільській губернії крестьяні весь вік терплять од малоземелля. Двісті літ підуть, що земля упаде із неба,—але таке добро з неба не падає: воно—в руках багатих панів, а вони здобули собі землю руками наших дідів та батьків. І от веліні пани цілій вік роскошують, іздуть собі по загородах, а бідні мужики служать за 60 карбованців на рік, на своїй харчі та одежі. Всі вигоди землі жуть панам. От вони ж кажуть, що вони із землі—то священна собственность

з такою заявкою: „Товариство „Просвіта“ Кіїві, засноване в пам'ять Т. Шевченка, на загальному зборі своему 8 квітня с. р. поставило привілати українську фракцію в Рос. Д. Д. Виконуючи сей приемний обов'язок, Рада т-ва широ вітає українську парламентську фракцію і разом з тим подає до уваги Й і другу постанову того ж збору. А саме—постановлено прохати фракцію обміркувати справу про українську школу.

Цілком признаючи національну потребу обов'язкової безплатної народної просвіти, мусимо зазначити що й те, що та школа, яка тепер у нас є для всіх, народу, зовсім негода є за-для його і тим, чого вона вчить і тією мовою, якою ведеться наука. Рідну мову нашого народу виганяють школи і наших дітей навчають гордити свою мовою, як грубо і недостойно життя балашкою. Наука відбувається чужою мовою, малозрозуміло, через те діти не можуть додалі навчитися навіть читати й писати. Мало не вся сила дитячої голви іде на те, щоб винчати незрозумілі слова, а се пригнічує дитячий розум, притягає його, а часом збуджує нехай а то й ворогування до книги.

Через те наші діти не мають зможи скористуватися із тих невеличих знань, які так-сяк продираються до народніх школ. Товариство „Просвіта“ цілком певне, що укр. школа, яка тепер у нас є для всіх, народу, зовсім негода є за-для його і тим, чого вона вчить і тією мовою, якою ведеться наука. Рідну мову нашого народу виганяють школи і наших дітей навчають гордити свою мовою, як грубо і недостойно життя балашкою. Наука відбувається чужою мовою, малозрозуміло, через те діти не можуть додалі навчитися навіть читати й писати. Мало не вся сила дитячої голви іде на те, щоб винчати незрозумілі слова, а се пригнічує дитячий розум, притягає його, а часом збуджує нехай а то й ворогування до книги.

Через те наші діти не мають зможи скористуватися із тих невеличих знань, які так-сяк продираються до народніх школ. Товариство „Просвіта“ цілком певне, що укр. школа, яка тепер у нас є для всіх, народу, зовсім негода є за-для його і тим, чого вона вчить і тією мовою, якою ведеться наука. Рідну мову нашого народу виганяють школи і наших дітей навчають гордити свою мовою, як грубо і недостойно життя балашкою. Наука відбувається чужою мовою, малозрозуміло, через те діти не можуть додалі навчитися навіть читати й писати. Мало не вся сила дитячої голви іде на те, щоб винчати незрозумілі слова, а се пригнічує дитячий розум, притягає його, а часом збуджує нехай а то й ворогування до книги.

Через те наші діти не мають зможи скористуватися із тих невеличих знань, які так-сяк продираються до народніх школ. Товариство „Просвіта“ цілком певне, що укр. школа, яка тепер у нас є для всіх, народу, зовсім негода є за-для його і тим, чого вона вчить і тією мовою, якою ведеться наука. Рідну мову нашого народу виганяють школи і наших дітей навчають гордити свою мовою, як грубо і недостойно життя балашкою. Наука відбувається чужою мовою, малозрозуміло, через те діти не можуть додалі навчитися навіть читати й писати. Мало не вся сила дитячої голви іде на те, щоб винчати незрозумілі слова, а се пригнічує дитячий розум, притягає його, а часом збуджує нехай а то й ворогування до книги.

Через те наші діти не мають зможи скористуватися із тих невеличих знань, які так-сяк продираються до народніх школ. Товариство „Просвіта“ цілком певне, що укр. школа, яка тепер у нас є для всіх, народу, зовсім негода є за-для його і тим, чого вона вчить і тією мовою, якою ведеться наука. Рідну мову нашого народу виганяють школи і наших дітей навчають гордити свою мовою, як грубо і недостойно життя балашкою. Наука відбувається чужою мовою, малозрозуміло, через те діти не можуть додалі навчитися навіть читати й писати. Мало не вся сила дитячої голви іде на те, щоб винчати незрозумілі слова, а се пригнічує дитячий розум, притягає його, а часом збуджує нехай а то й ворогування до книги.

Через те наші діти не мають зможи скористуватися із тих невеличих знань, які так-сяк продираються до народніх школ. Товариство „Просвіта“ цілком певне, що укр. школа, яка тепер у нас є для всіх, народу, зовсім негода є за-для його і тим, чого вона вчить і тією мовою, якою ведеться наука. Рідну мову нашого народу виганяють школи і наших дітей навчають гордити свою мовою, як грубо і недостойно життя балашкою. Наука відбувається чужою мовою, малозрозуміло, через те діти не можуть додалі навчитися навіть читати й писати. Мало не вся сила дитячої голви іде на те, щоб винчати незрозумілі слова, а се пригнічує дитячий розум, притягає його, а часом збуджує нехай а то й ворогування до книги.

Через те

Чорносотенці в Ризі. Недавно в Ригу прибув потай од людського ока один видатний діяч „созова русського народу“. Кажуть, що це був „сам“ Дубровін. Він прибув, щоб заснувати в Ризі oddіл „созуза“. Хоч і мало там єсть людей прихильних до „созуза“, але чорносотенці покладають великих надій на реакційне дворянство. Цвоянська самооборона згодилась продати союзникам по своїй ціні частину своєї зброй. „Союзники“ купують зброй. Юрьевському адвокатові Фалькові дозволено вже виписати з за границю 100 рушниць з набоями. (Тов.)

Сюди й туди. Газета „Річ“ довідалась, що північних перемін у кабінеті міністрів не буде.

Цінний священик. В газету „Русское Слово“ прислано телеграму в якій сказано, що в уфімській губернії, в селі Батрай (мензелінський повіт) священик Громов подав прохання до начальства, щоб йому дозволено було привіяти магометанську віру. За це прохання священика Громова посадили в монастир і поставили його на тяжке послушання. (Річъ).

З життя партій.

„Нове время“ повідомляє, що північні на-діти та польське коло поламають між собою згоду. До цього часу вони завіши в Думі голосували вкіп. Поляки переведені в кафетрі з статтю в газеті „Річ“, де висловлені цеприльні думки що до автономії Польщі.

По Україні.

До ювілею М. К. Садовського. В цьому році випадає 25 літ артистичної діяльності славного українського артиста Миколи Карповича Садовського. З цього приводу в театрі „грамо-гости“ відбувається 29 квітня (в неділю) ювілейна вистава. Привітання можна прислати в театр „общ. грамотности“ або на нашу редакцію.

Київ. Депутат Чернігівської губернії д. Хвіст в своему листі, уміщенному в „Київському Голосі“ звертається до селян з проханням, не звертаючи уваги на погрози адміністрації, повідомляти його про свавілля місцевих адміністраторів.

По багатьох місцях київської губернії розпочалися страйки сільсько-господарських робітників. Робітники вимагають зменшення робочого дня та побільшена заробітної плати.

З Поділля. З м. Калинівки повідомляють: тільки що 10 квітня почалася польські роботи в місцевій економії Л. Ф. Валькова, а уже на другий день, 11 квітня усі робітники, більш як 200 душ, зібралися в економії, почали вимагати побільшения заробітної плати. Тепер платять робітникам—по 30 коп., а по-гурбітникам—по 20; робітники вимагають, щоб дорослим робітникам плачено по 50 коп., а по-гурбітникам по 30. Економія не згодилася задоволити наявність таких невеличких вимог, і робітники розійшлися по дому, а роботи на економії спинилися. Кореспондент „Кіев. Голоса“, з якого ми беремо цю вістку, додає: „селянство стало далеко свідомішим, і цим літом треба сподіватися дужого страйкового руху“.

Деп. Гріневичів обіцяли випустити на волю народного учителя з Поділля

не можуть навіть бурки випустити зі свого села. Поки мужик вище десантину, він повинен задплатити панові за ту землю 3—4 руб. Мужик сильно терпить біднів, бо поміщик страшно тиснить панів.

Ми чуємо, як в церкві священики говорять бідним мужикам: „ви не ганитеся за багатством, не требуйте собі землі; адже в писаній сказано:—православні християни, шукайте собі перше царства небесного, а решта сам прийде; не ганайтесь за землею; ваше місце на небі, туди й прямуйте“. Це вже починають розуміти й християни. Коли вони гірко бідують, коли їм нема чого їсти, нічим протопити хати, нічим погодувати своїх дітей,—і коли їм священики каже: шукайте перше царство небесного, бо ваше місце на небі,—то вони починають ремастувати і одвертатися від священика.

Чо ж то поміщиці можна держати багато землі, а мужикам на долю застається тільки царство небесне? Коли б те, що я думаю, багато й панів узійшли за те, щоб його здобути.

Так от, панове посли,—коли мене поспівали сюди крестьяни, вони мені наказували, щоб я стояв за їх потреби, щоб ім було дано землю і волю, щоб всі вазени, кабинетські, улінні, панські і манастирські землі були одібрані із припині і без грошей. І в і писаній, із земля есть моя і не повинна никому продаватись,—ви ж пришелі на землю! Панове посли! Не може в нас бути спокою, бо народ терпить од голоду, народ бідує, він не має землі, не має на чому робити, він іде до панів і там йому дають нікчемну плату. Коли йому дають 30 коп., а в іншого 7 або 6 душ в сім'ї, то він може прохарчувати за ці гроші сім'ю, коли йому ще треба одягнутись і обутися? Ось од того в Росії і бувають страшні непорядки. Народ тримається, бути, правителство за тим доглядає, не дозволяє крестьянам добиватись од поміщиків більшої плати, а ще

П. Велікотного, арештованого і покликаного до суду по 129 ст. („призвіть къ засправи професорської ради; тим більш уваги варта та одноголосність, яку виявилася в цій справі проф. ради. Вона—ця за те, що поліція трусила в Іого, знайшла, як писалося в прокурорськім протоколі, видання „Донської Річки“ і „революційний журналъ“ „Вѣстник Знанія“ (Рідна Сир.).

З Волині. В житомирській газеті „Голос Волині“ надруковано цікавого листа від селянина Д. І. Ратушняка. Д. Ратушняк докладно описує про чорносотенську діяльність почайської лаври та про становище волинських селян що до цієї діяльності. Виявляється, що лавра, аби залигти в чорносотенські коли побільше селян, не синяється після перед чим: вона селянам обіцяла наїйті землю. Та если після швидко розібрали, що, куди до чого, і тепер вимагають од лаври, щоб вона повернула їм назад їхні вклади. Що особливо зневірюло селян в Почайській лаврі, так се скаже лайки на лівих депутатів, на тих самих депутатів, які, як було відомо селянам, так італо обстоювали право селян на землю. А з цих лайок, і виключно в них, складається „Почайська Ізвістія“.

Грінчич департамент одержав відомості, що недалеко від села Стобеч, вербівської волости, лубенського повіту, знайдено нефть (нафту). Маючи на увазі важливість цієї землі для краєвого промислу, грінчич департамент звернувся до гірничого управління з пропозицією прізвісти відомості!

З Катеринославщини. 19 березня окружний суд у Катеринославі розглянув діло учитель земської школи А. Виниченка. Обвинувачи цього діла такі: на мешнинах, куди було закликано д. Виниченка, до його зочав чинитися від міс. „союзник“ Персанов. Виниченко нагадав йому про те, що слід поводитися зважчайно. Це розгівало Персанова. Через тиждень-два до села завітали становий, товариш прокурора, ротмістр і інші. Й почали робити слідство над д. Виниченком, буцім то він в якім зібрані знавав ІХ Величества. Слідство відало північних заслуг та д. Виниченко застався на волі, доки йому обвинили обвинувачення на 106 ст. Суд не знайшов вини і відмінив пільгові права селян на землю. (Рідна Сир.).

З Полтавщини. Цими дніми, згідно з постановою судової палати, замкнено в полтавську тюрму на три місяці редактора-видавця газети „Полтавські Думки“ д-ку Е. Н. Гулькевича. (К. Г.).

Українському письменнику Опрахаті, висланому з Полтавщини у волинську губернію, дозволено повернутися в Україну жити де він хоче, крім самого Полтавщини. За Опрахату застурався депутат о. Григорів.

(Рідна Сир.).

З Ростова над Доном. Збори козаків Рівненської станиці, протестуючи противополіцейської служби козацького війська, постановила замінити натуральну повинність на грошову. „Начальство“ стурбоване. (Пар.).

З Одеси. Генерал-губернатор Глаголев сьогодні скликав редакторів місцевих газет, і гостро Ім заявив, що опозиційні газети знов набралися занадто вільного духу. Генерал нагадав редакторам, про свое колишнє попередження, що він каратиме видавців, редакторів та співбітників—штрафами, арештами та винилкою!

Сьогодні, з присуду польового суду скарено на смерть майстра-підлітка, Драгомірова. Драгомірова було засуджено на смерть, як раніше не звертало на землю їхнії уваги, тепер користується рухом в йому.

З Харківі. Українські кафедри. 12 квітня в професорській раді харківського університету вислухано і одноголосно ухвалено доклад історико-філологічного факультета про заслання злодіїв в Сибір. Лубенська, Миргородська та Пирятинська тюрма повні цих висланых злодіїв. Про великий розмір цього руху можуть посвідчити такі цифри: з с. Мацьківці засліяється 17 чоловік, в Юсківці—19 і т. д.—цілыми десятками. „Начальство“ як раніше не звертало на землю їхнії уваги, тепер користується рухом в йому. (Рус.).

З Бесарабії. В Бендерах, 12 квітня двоє певнімістів стріляли на секретаря місцевого видавця „союза русського народу“, Савірка. Кулі з револьвера влучили „союзника“ у груди. Одночасно поранено: член „союзу“ Богашевича, а також городового. Убито купця Боярського, що винадкого на той час попався під руки, і покалічено кравця Штейнберга. Поліція арештувала двох непевних лодіїв. (Од. Нов.).

З Галичини. В суботу, 28-го квітня І. ст., в „Бесіді“ у Львові д-р Франко прочитав реферат про Бенсена. (Діло).

У Львові кілька днів передував Берта Попенгайм з Франкфурта над Майном, відома пропагандистка боротьби з торговельними діяльністю. П. Попенгайм відмінно провівав збори відповідно до результатів засідання 17 квітня. (Діло).

Із 170 громад східної Галичини завели у себе українську урядову мову. Усіх громад в східній Галичині—3500. (Діло).

—

З життя „Просвіти“.

— Кіївська „Просвіта“. На зборах артистичної комісії 15 квітня постановлено віоряджувати народний концерт на Куренівці, який, коли буде на твідповідний дозвіл, має відбутися 27 квітня.

Програма складатиметься з творів зразміліх народів. Се має бути перший народний літературно-вокальний вечір від „Просвіти“ на окраїні города. Поки що ласкаво згадувати брати участі д-ки Валерік, Васильченко, Дорошенко, д-ї Лисенко, Свірського, Проненко, Хмара, спільній хор під орудою Опанасенка.

— Сьогодні, 18 квітня, в 6 год. ввечері вібудуться екстрені збори артистичної комісії кіївської Просвіти для обговорення справи народного концерту на Куренівці. Просить членів комісії неодмінно приступати на збори.

З Львівської „Просвіти“. Вийшло 4 ч. (за квітень в 1907 р.) місячника „Письмо з Просвіти“. Зміст номера такий: 1) Із відрадної давнини (Ір. Веселовського). 2) Про зелені садки, вірш П. Кулиша. 3) Пантелеймон Кузін біографіч. нарис І. В.—ого. 4) Війни дикарів (за Рубаківим і Тайлором) подав Яр. В.—кий. 5) „Ямарок в хаті“ В. Лужанської. 6) „Данське молочарство в давнині“ напис. Я. Конрад із Ляделю. 7) „Луна про козака Голоту“; 8) „Наш порадник (ріжні практики вказівки), 9) „Вісти з Просвіти“.

—

З польського життя і газет.

— У Литві, очевидчаки, кипить зважта боротьба між литовцями і поляками. Це можна гадати, між півшими, з двох листів літавських поляків, надрукованих в органах польських народових демократів „Gazeta Polska“ під загальною назвою од редакції: „Литовсько-польські відносини“.

— У Литві, та інші, як вони добиваються, бути, правителство за тим додігла, не дозволяє крестьянам добиватись од поміщиків більшої плати, а ще

справи безумовно буде в згоді з постановою професорської ради; тим більш уваги варта та одноголосність, яку виявилася в цій справі проф. ради. Вона—ця за те, що поліція трусила в Іого, знайшла, як писалося в прокурорськім протоколі, видання „Донської Річки“ і „революційний журналъ“ „Вѣстник Знанія“ (Рідна Сир.).

З Волині. В житомирській газеті „Голос Волині“ надруковано цікавого листа від селянина Д. І. Ратушняка. Д. Ратушняк докладно описує про чорносотенську діяльність почайської лаври та про становище волинських селян що до цієї діяльності. Виявляється, що лавра, аби залигти в чорносотенські коли побільше селян, не синяється після перед чим: вона селянам обіцяла наїйті землю. Та если після швидко розібрали, що, куди до чого, і тепер вимагають од лаври, щоб вона повернула їм назад їхні вклади. Що особливо зневірюло селян в Почайській лаврі, так се скаже лайки на лівих депутатів, на тих самих депутатів, які, як було відомо селянам, так італо обстоювали право селян на землю. А з цих лайок, і виключно в них, складається „Почайська Ізвістія“.

З Волині. В житомирській газеті „Голос Волині“ надруковано цікавого листа від селянина Д. І. Ратушняка. Д. Ратушняк докладно описує про чорносотенську діяльність почайської лаври та про становище волинських селян що до цієї діяльності. Виявляється, що

